

El roure assedegat d'en Biel

Descripció

Vet aquí que en aquell temps que les bèsties parlaven, els arbres cantaven i les pedres caminaven, vivia en Biel, un nen de sis anys amb una gran passió per les aventures i el descobriment. En Biel era conegut en el seu poble per la seva incansable energia i un cor que no coneixia límits a l'hora d'ajudar als altres.

Un dia de primavera, quan el sol brillava alt i clar en un cel sense núvols, en Biel va decidir aventurar-se més enllà dels límits habituals del seu joc. Va caminar per senders que serpejaven a través del bosc fins que va arribar a una clariana on un vell arbre es retorçava cap al cel. Era un roure majestuós, però clarament afligit, carregat de fulles pansides i branques que gairebé tocaven el terra.

«Oh, vell arbre, per què gemegues així?» va preguntar en Biel amb una veu plena de preocupació. L'arbre va tremolar lleugerament i una veu profunda i ressonant va emergir dels seus troncs retorçats. «Ah, petit Biel, les meves arrels són fortes i han vist moltes estacions passar, però aquest any ha estat escàs de pluges i els meus dipòsits d'aigua són perillosament baixos. Sense aigua, no puc alimentar les fulles que canten ni donar ombra als que busquen refugi sota el meu dosser.»

Mogut per les paraules de l'arbre, en Biel va sentir que calia fer alguna cosa. «Espera aquí, vell amic, trobaré la manera d'ajudar-te,» va exclamar amb determinació, i sense perdre ni un moment, va córrer cap al poble per buscar ajuda.

En Biel va començar per la plaça del poble, on va explicar amb entusiasme la situació de l'arbre a tots els qui volien escoltar. Animals del bosc, veïns del poble, tothom era benvingut. «Ens necessita! Sense nosaltres, el vell arbre no podrà sobreviure a l'estiu

que s'acosta,» va dir en Biel, encenent un esperit de cooperació entre tots.

A poc a poc, una cadena viva es va formar des del pou del poble fins a la clariana del bosc. Els gossos amb ganes d'ajudar agafaven els cubells amb la boca, els gats amb les seves habilitats equilibristes ajudaven a estabilitzar les fileres, mentre que els ocells, amb els seus petits becs, transportaven petites quantitats d'aigua per assegurar que ni una gota es perdia pel camí.

Mentrestant, els nens del poble ajudaven a omplir els cubells i les pedres del camí, que segons la llegenda antigament podien moure's, ara servien de suport ferm per als cubells més pesants. Fins i tot, les pedres semblaven vibrar amb l'esforç col·lectiu, formant un camí solidari que reflectia la unió del poble.

Després de moltes anades i vingudes, el terra sota l'arbre va començar a humitejar, i les seves fulles van començar a aixecar-se cap al cel, revivades per l'esperit de la comunitat. En agraïment, l'arbre va començar a cantar una melodia que mai no s'havia sentit abans. Una melodia que feia ballar les fulles i brillar el sol més fortament. En Biel i tots els habitants del bosc i del poble van ballar junts, celebrant la força de la comunitat.

«Veus, Biel,» va dir l'arbre mentre la festa seguia, «quan tots treballem junts, no hi ha res que no puguem superar.» En Biel, amb el cor ple de felicitat i els ulls oberts a la importància de la cooperació, va entendre que la seva petita acció havia fet una gran diferència.

Així, entre cants i danses, la nit va caure sobre el bosc, i en Biel va tornar a casa sabent que sempre tindria amics amb qui comptar, tant a la muntanya com al poble. Conte contat, per la xemeneia s'ha escapat.